

barve je kupila pri Marijanici in jo nabrala
lepo v kolobarju okroginokrog Marijine so-
hice. Bel venec, spleten iz šmarnic, je obe-
sila na tanko nit, da je visel Mariji tik
nad glavo. V ozadje je postavila modro barvan

papir, ki je bil kakor nebo na gosto po-
sejan s srebrnimi zvezdicami. Krog podnožja
pa je ovila svilen trak z zlatim napisom:
„Marija, majnikova kraljica, prosi za nas!“
Tilki bi ne mogla ustreči bolj, kakor ji je.

Vigilije vstajenja.

I.

I ti si tisti dan
iz duše vdane
poljubov vlila pet
v Njegove rane:

Na ustnih molil
skrivnosten je smehljal,
raz nedrije ti
spolznel je cvet skrivaj.

Nekdo ti ga je prej
poklonil v strahu . . .
in zdaj so ga ljudje
zatrli v prahu . . .

A v svetih ranah
poljubov tvojih cvet
so druge ustne
ogrele spet in spet . . .

Dekletce, rad bi znal,
kaj ti je dražje:
li cvetko, li poljub
pozabiš laže? — — —

II.

Zvonika je
akord glasan
oznanjeval:
vstajenja dan.

Na grobu tam
izmed kropiv . . .
metuljček bel
kot biser živ

vzletel je v zrak,
tja v prosti zrak;
pred njim se je
razgrinjal mrak. —

Z zvonika je
akord glasan
oznanjeval:
vstajenja dan . . .

III.

Kraj razcvetele jablane
stoji mi križ napol strohnel;
nad razcvetelo jablano
zavel je dih kot božji sel.

In s cvetjem krono trnjevo
prepletel v venec je cvetoč;
in rahlo vel in mehko pel:
Velika noč! Velika noč!

Ah! Evino je jabolko
izvilo trnjev venec Zanj . . .
nocoj se jablanov je cvet
v zahvalen venec strnil Nanj. —

IV.

Moj presladki mir!
V sen sem te zakopal
komaj vzdramen
in nad grobom prosil:
Amen! Amen! . . .

Z mislimi sem vsemi
te zastražil,
da bi dušo mojo
vedno blažil.

Žalibog! priklil je
čas zelenja;
pa ti je prinesel
dan vstajenja.
Čudna moč k drugim

v svate žene;
ljubi jih zvesteje,
kot si mene.
Moj presladki mir,
ti prekratki mir!

V.

In zvonovi in sijaji
in cvetovi in smehljaji
v harmoniji dražestni
vsi so vstali z božjim Sinom:
tam pod dvojnim baldahinom
„Alelujo“ spremljajo. —

Ali ona — ona sama
v praznem grobu, v ladji hrama
poje Mu vigilije.
Lilije, ciprese, palme
pijejo nje hvalne psalme,
kvišku jih dehte kot vonj . . .

Včasih . . . včasih z roko gibko
Tvoje jasli — Tvojo zibko
zibala je v rajski san. —
Nekdaj v zadnjih Tvojih dihih
sklanjala je v spevih tihih
glavo svojo s Tabo vred. —

Nekdaj v zadnjih solnčnih sevih
lica so se v tožnih spevih
ji zmračila s solncem vred. —
Pa ob grobu naj odprtem,
ob kraljestvu črnem strtem,
naj ne raja — Poezija?!
Silvin Sardenko.